

De liefde voor de Hemel

Toen de oranje gloed van de zon boven de horizon uitsteeg leken alle kleuren op de aarde weer tot leven te komen. De duisternis van de nacht werd langzaam overgenomen door iets wat zoveel mooier was. Er lag geen donkere deken meer over het kleurrijke land. Het licht had zoveel meer te vertellen dan de duisternis. Naomi was nog jong, maar had deze kenmerken ook gezien in de mensen om haar heen. Sommige hadden geen licht in zich en andere schenen uit het licht te zijn geboren. Ze had altijd het gevoel dat haar opa bij de laatste categorie hoorde. Het was een oudere, enorm lieve man. Sam had net zoveel liefde voor zijn kleindochter als zij had voor haar opa. De zon stond inmiddels hoog aan de hemel terwijl Naomi uit het pittoreske raampje van haar zolderkamer op de oude boerderij keek. Elke ochtend keek ze naar de zonsopgang en naar de lucht. Elke ochtend was de lucht anders gekleurd, soms rood roze, soms helderblauw terwijl de wolken met de wind leken te dansen.

‘Vandaag is echt de mooiste dag van allemaal,’ zei Naomi terwijl ze van haar houten bureau afsprong dat voor het raam stond waar ze steeds vanuit naar buiten keek. Het was een klein rond raam met een houten kruis erin, wat gekanteld kon worden. Soms kantelde ze het raam zo dat het houten frame gelijk kwam te liggen met de horizon. Als ze op zo'n moment vanuit haar stapelbed naar buiten keek was het alsof er geen raam in zat, maar

het een poort naar de buitenwereld was. Een geheime doorgang naar dromen.

Ze hield van alles wat met de lucht te maken had.

Vliegtuigen, vogels, wind. Het was een verademing voor haar als het weer de laatste dag van de week was. Haar hele vloer lag bezaaid met papier gevouwen vliegtuigjes die ze de hele week had gevouwen. Het was echt een rommeltje, maar wel haar rommel. Elke zondag kantelde ze het raam en ging ze op haar stapelbed staan in de hoge kamer waarvan het dak in een spitse punt afliep. Ze pakte een papieren vliegtuigje in haar hand en wachtte op de juiste windvlaag. Als ze de wind over haar huid voelde glijden wist ze precies wanneer ze moest gooien zodat het vliegtuigje perfect door het raam zou glijden, de oneindigheid in.

‘Hoeveel heb je er wel niet gevouwen!’ riep opa naar boven die buiten op de veranda zat en de vliegtuigjes om zijn oren kreeg.

Opa zat in de tuin een brief te schrijven terwijl er overal om hem heen papieren vliegtuigjes lagen. Hij had gevraagd of ze dat alleen op zondagen wilde doen, maar hij had geen limiet gesteld hoeveel vliegtuigjes ze mocht vouwen. Een keuze waar hij bij ieder ander spijt van zou hebben gehad, maar niet bij Naomi.

Hij stond langzaam op uit zijn stoel, vouwde de brief dubbel en liep naar de grote wilg die verderop op het veld stond. Terwijl hij over het veld liep, was de zon het die het land heerlijk opwarmde en Sam een erg goed gevoel gaf over deze dag.

De wilg was immens groot, echt een plek waar Sam graag wilde zijn. Hij hield zijn hand tegen de schors van de boom terwijl

hij bukte voor een stenen voorwerp. Hij haalde de brief uit zijn zak en deed deze tussen een smalle scheur in de steen.

Sam stond weer op en keek vanaf het uitgestrekte land naar zijn boerderij en zag het ronde zolderraampje open staan. Hij kon Naomi zien staan op haar stapelbed en kreeg tranen in zijn ogen toen hij weer een gevouwen vliegtuigje zo mooi door het raam zag glijden.

‘Ze lijkt zoveel op jou Roza,’ zei Sam terwijl hij nog even omkeek naar de grafsteen van zijn vrouw en terugliep naar de boerderij met een uitgestrekte glimlach. Hij herinnerde de dag dat Naomi bij hem kwam nog als de dag van gister. Ze zou met haar ouders en Roza naar het grote bos net buiten de stad gaan om lekker te gaan wandelen, maar ze was plotseling ziek geworden, waardoor Sam had aangeboden om op haar te passen. Toen bleek dat ze in een erg ongeluk terecht waren gekomen bleef hij moedig en nam de verantwoordelijkheid om voor Naomi te zorgen. Sam werd niet overrompeld door de duisternis, hij zag altijd het licht in alles.

Sam veegde zijn voeten bij de voordeur terwijl er op het terras allemaal vliegtuigjes lagen en wreef met zijn handen door zijn lichtgrijze baard. Hij voelde de warmte van de zon die zijn rug verwarmde en voelde de zonnestralen in zijn ogen schijnen. Hij kneep zijn blauwgroene ogen iets samen terwijl hij in de verte keek naar iets wat hem altijd heel dierbaar was geweest en waarvan hij wist dat Naomi er meer dan dol op was.

Hij keek naar de lucht en glimlachte. Zijn hand rijkte naar de deurklink en liep richting de grote houten trap terwijl hij naar

voren leunde om zijn stem wat meer te laten weerkaatsen in het trapgat.

‘Ga je mee naar boven?’

Sam glimlachte toen hij deze woorden zei, omdat hij die zin al een tijd niet meer had gebruikt. Het huis bonkte toen Naomi van de zoldertrap naar beneden stormde. Het geluid was in het hele huis te horen terwijl ze naar beneden rende en ze om zijn nek sprong. Ze was dan wel tien, maar ze had ook energie van tien.

‘Ga je laarzen maar aandoen,’ zei Sam.

Naomi zat op de trap en deed haar laarzen aan terwijl ze glimlachend naar haar opa keek. Toen Sam terugkeek zag hij zijn mooie kleindochter, die trots was op hem als opa. Dat gaf hem altijd zo’n warm gevoel. De zon scheen door het raam in het trapgat naar binnen en verlichte het rode haar van Naomi, en haar honingkleurige ogen waren net fonkelende gouden spikkels.

Sam keek door het raam van de woonkamer naar buiten waar het pronkstuk stond van de boerderij. Er werd altijd veel over gepraat als er familie op visite was. Het was een wonderbaarlijk iets. Met zoveel passie gemaakt.

Sam keek op zijn horloge en naar de stand van de zon.

‘We zijn weer terug als de zon onder gaat,’ zei Sam terwijl hij de voordeur open deed en de zon fel naar binnen scheen.

Terwijl ze zich een weg baanden langs de papieren vliegtuigjes zette Sam zijn voeten in het gras en zag Naomi als een silhouet in de verte richting de grote mand rennen. De mand waar ze al zo vaak in had gezeten. Hij werd door zijn kleindochter herinnerd aan Roza. Ze was een prachtige vrouw, met spierwit

haar en ze had zoveel liefde voor hem. Ze hield van de luchtballon waarin hij haar zo vaak had meegenomen. Hij miste haar ontzettend. Hij droeg ook altijd iets bij zich, wat hij had gekregen van zijn vrouw. Een prachtig gegraveerde pen met de tekst:

“ Voor altijd samen, liefs van jouw Roza “

Sam voelde in zijn broekzak en raakte wat in paniek. Naomi glimlachte.

‘Hier opa, je had hem op de tafel laten liggen’

Sam glimlachte terwijl hij de pen die voor hem zo kostbaar was weer in zijn zak stopte. Zolang hij de pen bij zich droeg, voelde hij zich niet alleen.

‘Ik word oud meisje,’ zei Sam terwijl hij opgelucht was dat ze hem zo goed hielp altijd.

‘Je bent ook een beetje oud opa, maar ik zorg wel voor je’

‘Misschien kan ik je vandaag wat dingen leren,’ zei Sam tegen haar, terwijl ze om de mand heen aan het huppelen was.

‘Leer me alles opa!’

‘Ik vind het zo fijn om met je mee te gaan’

Sam had het machtige vuur nog niet aangestoken, omdat de ballon eerst met koude lucht gevuld moest worden, voordat hij de warme lucht erin liet gaan. Toen de mand uiteindelijk overeind stond, hoorde Sam iemand heel zenuwachtig trappelen.

‘Spring maar in de mand Naomi,’ zei Sam.

Naomi keek in de verte en zag een rij grote bomen precies op de lijn van de horizon staan. Het was een prachtig gezicht. Het zou niet heel lang meer duren of ze zou erover heen kunnen kijken en

de zee zien. Ze vond niks mooier dan de liefde van de lucht voelen op haar gezicht.

‘We zijn net als de wind opa, net als de wind’

Ze wilde even de bestaande wereld verlaten om alle kleuren te zien die de wereld wilde blootgeven. Het ontnam haar de adem, elke keer.

Naomi hoorde opeens een bekend geluid. De branders werden aangestoken en de mand kwam los van het gras.

‘Ik vind het zo mooi als de ballon opstijgt,’ zei ze terwijl ze richting haar opa liep. Ze omhelsde hem stevig waarbij haar gezicht tegen zijn buik kwam en ze met gesloten ogen glimlachte.

‘Kijk eens hoe hoog we al zitten,’ zei Sam, die zo trots was dat hij dit in zijn leven meerdere keren mocht meemaken.

‘Hou je goed vast Naomi’

‘Oké opa’

Ze pakte Sam nog steviger vast. Hij moest lachen, omdat hij bedoelde dat ze zich goed aan de mand moest vasthouden, maar werd ook herinnerd aan zijn vrouw, die hem vaak stevig vasthield tijdens het opstijgen. Het was een heerlijk moment om te voelen dat je werd losgekoppeld van de aarde. Langzaam werd de ballon opgenomen in het oneindige landschap van de hemel.

‘De boerderij is al zo klein’ zei Naomi die over de rand naar de wereld keek.

‘Opa!, kijk’

‘De wolken!’

Het wolkendek was zo prachtig. Het hing op aan niets en het voelde zo vol aan. Ze keek over het land heen en zag de schaduw

van de ballon over het land trekken. De vogels vlogen gelijk aan de ballon en ze probeerde ze met een uitgestrekte hand aan te raken. Het was het gevoel van vrijheid wat haar zoveel rust gaf. Het gevoel dat ze alles aan kon als ze met haar opa in deze ballon vloog.

‘Kunnen we langs de zee vliegen opa?’ zei Naomi terwijl ze het grote strand langs de zee zag en het water sierlijke bewegingen maakte terwijl het zich over en terug van de kust trok.

‘Oké, maar we kunnen niet te lang blijven’

‘De wind is erg verraderlijk aan de kustlijn’

De ballon kwam nu langzaam in de buurt van het water wat als een bewegende spiegel was. De kleuren van de ballon die weerkaatst werden in het water leken op een prachtig schilderij van Monét. Alles was zo mooi aan deze dag. Het voelde bijna te perfect.

Ze sloot haar ogen en haar armen werden opgetild door de wind terwijl het als vingertoppen over haar armen gleed en haar in een andere wereld bracht. Ze werd emotioneel van het gevoel van verlies dat langzaam in haar bewustzijn opkwam. De wind streek als een hand door haar haar en op haar huid kwam kippenvel. De windstroom werd langzaam kouder, maar ze liet haar ogen gesloten. Het was alsof de vingertoppen heel koud waren geworden en haar op verschillende plekken aanraakte. Haar ogen bewogen heen en weer. Ze zag dat het licht van de wereld om haar heen minder fel door haar oogleden kwam, alsof de wereld donkerder werd. Het geluid veranderde en ze voelde dat haar huid stroever werd. Ze werd opeens door de wind vastgegrepen terwijl

ze verlangde naar het vertrouwde geluid van de brander. Naar de warmte die haar weer kon bevrijden. Ze opende haar ogen terwijl alles om haar heen muisstil was en even leek ze helemaal alleen in de oneindige lucht.

‘Opa?’

Ze zag dat er sneeuwvlokken op haar armen lagen. De hemel was grijs en overal om haar heen viel de sneeuw naar beneden.

‘Waar ben je opa?’

Ze keek naar haar handen ze zag dat ze veranderd waren. Ze beseftte nog niet wat er gebeurd was. Haar stem leek zwaarder te klinken als even daarvoor. Ze keek over de rand van de ballon naar beneden en zag dat ze ver boven de zee vloog. Ze schrok toen ze beseftte dat ze echt helemaal alleen was. Opa was niet meer bij haar. Haar ogen werden vochtig toen ze beseftte dat ze het had gedroomd. Haar tranen rolden langzaam over haar wangen tot het door de kou veranderde in kleine diamanten. Haar stem schokte terwijl ze in de verte naar het strand keek.

‘Ik mis je opa,’

Ze beseftte dat ze al jaren alleen was en miste de tijd samen met haar beste vriend, haar maatje en redder. Ze pakte de pen uit haar broekzak en las de tekst die gegraveerd stond op de pen.

‘Voor altijd samen, liefs van opa’

Ze beseftte opeens dat zij degene was die de pen had gekregen van opa. Ze begon sneller te ademen toen ze opeens alles weer voor zich zag. Dat haar ouders niet naar het bos waren gegaan, maar haar in de steek hadden gelaten. Haar in een doos voor de deur bij opa en oma hadden achtergelaten. Dat ze zelf de brief had

geschreven voor op het graf van opa, die zo goed voor haar had gezorgd, zelfs toen oma aan leukemie was overleden. Ze lagen beiden vredig onder de grote wilg. Zij had zichzelf teruggezien en huilde door de herinnering. Ze miste hem zo erg. Het slechte weer had haar deze keer niet tegengehouden om toch te gaan. Ze had zich niet warm aangekleed. Buiten een rood shirt, rode broek en een lange sjaal had ze geen warmere kleding. Ze leunde over de rand en haar voeten gleden langzaam uit haar schoenen. Ze zette haar voeten langzaam op de rand en zich omhoog trok.

‘Ik zal mijn weg naar jou terugvinden, opa’

Ze trilde niet en had geen vrees voor de keuze die ze ging maken. Vol moed durfde ze te geloven. Haar voeten wiebelden nu ze op de rand van de mand stond, met de wind in haar gezicht. Het was alsof ze weer jong was, op haar stapelbed stond en uit het raam keek. Ze voelde zich als blanco papier en ze in een vorm werd gevouwen door haar gevoel. Nu kon ze alles los laten en één worden met de lucht.

‘Als de wind,’ zei ze fluisterend terwijl ze haar blote voeten van de rand voelde glijden. Naomi helde naar voren en liet haar lichaam in de leegte vallen. Alsof ze wist waar ze heen zou gaan. In de wind vond ze haar metgezel, om haar laatste dans te dansen, met al haar liefde voor de hemel. Er moest een weg terug zijn naar haar geluk. Het geluk dat ze had met haar opa. Ze viel in de oneindigheid richting de aarde. Met de snelheid waarmee ze viel, ging de zon onder tot de duisternis volledig over het land was getrokken en ze het water met een flinke klap raakte.

Op het strand stonden twee mensen die schrokken van wat ze hadden gezien. Ze renden naar het water toen hadden gezien dat er iets uit de mand van de ballon naar beneden was gevallen.

‘Ga hulp halen!’

De oudere vrouw ontdeed zich van haar schoenen en ging in het water staan. De zee was donker en slechts het maanlicht weerkaatste op de vloeiende lijnen van de golven die richting te kust kropen. Het water dwong zichzelf steeds verder het strand op en de voeten van de vrouw kwamen onder water te staan. Ze voelde de kou direct in haar benen trekken. Ze was bang dat als ze verder in het water zou gaan ze onderkoelt zou raken. Het was zo donker geworden dat ze niks kon zien. Ze keek om en zag het licht van het mobieltje van haar man op zijn gezicht weerkaatsen.

‘We moeten haar helpen’

De vrouw keek verderop in het water, maar zag niks dan duisternis.

‘Er is hier geen bereik’ riep de man. Hij liep richting zijn vrouw terwijl hij het mobieltje gebruikte om wat bij te schijnen. Ze spraken af om de hele nacht op het strand te blijven, hopen dat ze haar zouden kunnen vinden.

Er waren al flink wat uren verstreken en de oudere vrouw had de moed opgegeven. De man wees echter naar de horizon waar de zon langzaam opkwam. De vrouw keek op haar horloge en zag dat het nog diep in de nacht was. Hoe kon de zon al opkomen. De kou leek verdwenen en het water werd opgelicht, alsof er kleine diamanten over de golven richting het strand rolde. Er kwam hun iets tegemoet.

'Kijk,' zei de vrouw die verderop het strand iets roods zag liggen. Aangespoeld en levenloos. Ze hield haar adem in.

'Zou ze het overleefd hebben?'

De man keek op zijn telefoon en zag dat er nog geen signaal was.

'Ik kan nog steeds niemand bereiken op deze plek,' zei hij terwijl hij zijn telefoon weer terug in zijn zak deed.

'Kan je haar al zien?' zei ze tegen hem.

Voorzichtig deden ze stappen dichterbij de rode gloed. Wat zouden ze moeten doen. De man was moedig en liep nu sneller richting de plek. Ze waren erg bang dat ze een overleden persoon zouden aantreffen. Hij stopte en bukte terwijl zijn schoenen dieper in het zand werden gedrukt. Hij pakte iets op uit het zand en keek toen naar zijn vrouw. De vrouw keek in zijn blauwgroene ogen.

'Wat heb je daar?'

De man liep naar haar toe en opende zijn handen waarin hij het rode voorwerp vasthield. Het was zo herkenbaar voor hem. Hij had het al zo'n lange tijd niet meer gezien, maar er altijd aan gedacht. Hij was het nooit vergeten.

'Is dat?'

Hij knikte terwijl er tranen over zijn wangen liepen en hij door zijn knieën zakte en in het zand viel.

'Ze heeft haar weg terug gevonden'

Voor hem in het zand lag een strak gevouwen rood voorwerp. Het was iets waar hij veel waarde aan hechte. Hij wist wat het betekende. De vrouw pakte een papier gevouwen vliegtuigje van rood papier ook en lachte.

'Ze is weer thuis'